

[Pürschel.]

Der kommer et undskyldende Moment frem, at Svigermoderen ikke tror paa Skyld. Den 10. Februar: „Politimesteren bygger Mordsigtelsen paa den Dødes sidste Ord“, og saa stiller han sin Teori op: Kun to Muligheder, Mord og Selvmord, og det sidste finder Politimesteren udelukket. „Manden var træt af Konen, næppe Tale om nogen andens Meddelagtighed“. Man er saa vidt, at man undersøger Spørgsmaalet, om der er meddelagtige, man forudsætter altsaa ganske stille, at Manden er skyldig.

Den 11. Februar begynder det at gaa den anden Vej: „Stammer Strykninen slet ikke fra Flasken i Pengeskabet?“. Der er en Vaklen i Politiets Teori og en gunstig Erklæring fra en Svoger. Den 12. Februar: „Stryknin-Dramaet. Forhøret bragte flere Overraskelser. Tre Timers Forhør, der kun øgede Mystikken.“ Endelig den 13. Februar en ledende Artikel, der tager Afstand fra Politimesteren uden at angribe ham særlig stærkt.

„Dagens Nyheder“ den 10. Februar: „Vægtige Indicier mod Proprietæren, der er sigtet for Hustrumord. Selvmord eller Ulykkestilfælde udelukket. Ingen Medskyldige“. Ogsaa dette Blad er naaet til at behandle Proprietærens Skyld som fuldkommen givet. Kriminalassistenten: „Endnu foreligger der ganske vist ingen Tilstaaelse, men vi ser Tiden an.“ Saa spørges der: Er der Medvidere. Nej! „Rygtet har udpeget en kvindelig Medvider, men det er der ikke noget om.“ Den 11. Februar: „Politimesterens haarde Sigtelse“. Det er en stor Overskrift. „Han udtaler aabenlyst, at Sygdom, Selvmord og Ulykkestilfælde er udelukket, og at han sigter den anholdte for overlagt Hustrumord, fremkaldt ved Strykninforgiftning.“

Samtidig en Leder i Bladet, der taler om den „uværdige Retstilstand“, og hvor der gaas meget kraftig i Rette med den Retstilstand, at der om den sigtedes skabes en fjendtlig Stemning. Det maa siges at være et virkelig overordentlig vellykket Stykke Journalistik, at man paa Forsiden er med til at skabe netop den Stemning; som man angriber i Lederen. Den 12. Februar har man saa Fængselskendelsen.

Jeg kommer saa til „Social-Demokraten“. Den 10. Februar vægtig Overskrift: „Den sigtede Proprietær var for længst dømt af Befolkningen paa Egnen. Rygterne havde travlt lige siden Hustruens mystiske, endnu uopklarede Død.“ Saa fremhæves der et kvalificerende Moment, som intet af de andre Blade har faaet fat paa; der staar

i en tospaltet Overskrift: „Fremtrædende Medlem inden for K. U.“. Det siges dog ikke, at det er i K. U., han har lært det, eller at det ligefrem er et Programpunkt, men man fremhæver dog altsaa, hvad der nu kan siges til Mandens Skade, og dette er gaaet igen i forskellige Provinsudgaver af „Social-Demokraten“; det har jeg ogsaa haft Lejlighed til at konstatere.

Saa kommer, tospaltet: Politimesteren udtaler: „Jeg betragter det som givet, at Proprietæren er skyldig“, og enspaltet: „Skyldes Mordet Paavirkning af en Kriminalroman?“. Saa meddeles det, at den paa-gældende anholdte er meget nedbøjet i Arresten, og det formodes, at det skyldes Samvittighedsnag. Den 11. Februar kommer der noget om, at Chokoladen var sendt af Moderen, og „Politiet vil i Dag fremlægge hele sit vægtige Materiale. Den anholdte er paa Randen af Selvmord“. Tospaltet: „Politiets Materiale mod Proprietæren skal være af meget alvorlig Karakter“. Den 12. Februar Referat af Fængslingskendelsen, men, staar der: „Mysteriet stadig uløst“. Og saa fremhæves det, at den sigtede optræder meget roligt.

Ogsaa i dette Blad er der en ledende Artikel: „Naar en Politimester, der baade kender sin Retsplejelov og dens Aand og desuden selve Sagen, kan komme til at udtale sig saaledes som gjort, er det ikke saa underligt, at Pressen for sit Vedkommende ogsaa en Gang imellem kan komme til at træde forkert.“ Der er kastet en Kærlighedens Kaabe over Pressen, og den skal jeg ikke søge at rive bort. Jeg erkender, at Pressens Mænd ofte virker under vanskelige Forhold.

Jeg har kun villet give dette lille historiske Tilbageblik for dermed maaske at opnaa, at Pressen i al Almindelighed kunde indse, at dette Materiale, som kommer fra Retslokalerne, vel er uhyre værdifuldt, og saa rent økonomisk, for Pressen, men tillige lidt farligt. Publikums Interesse for Detektivromaner er betydelig, og man kan ikke stille det nogen mere kærkommen Opgave end selv at skulle optræde som Detektiv udstyret med disse mystiske Evner; som den, der selv har været praktisk Politimand, maa misunde disse Folk, der optræder i Detektivromanerne: En Mand kommer ind i et Værelse, ser sig lidt omkring, og lidt efter siger han, at Mordet er begaaet af en rødmosset Mand paa ca. 35 Aar. Den Slags Evner har man ofte som praktisk Politimand siddet og misundt de Folk, der optræder i Romanerne. Det er, som sagt, populært, men jeg har villet advare lidt